

KRITIKA

Monotono o družbenem obrobju

ODER

Jonathan Larson: *Rent*.

Režija Stanislav Moša.

Mestno gledališče ljubljansko.

●●☆☆☆

Deja Crnović

Mestno gledališče ljubljansko se sicer kot edino ali pa vsaj eno redkih slovenskih gledališč načrtno ukvarja z muzikalom, ampak osnovna težava, kako združiti igro, ples in petje v prepričljivo celoto, še vedno ostaja. Tudi v predstavi *Rent*, s katero je MGL odprlo letošnjo sezono.

Muzikal *Rent*, ki je sicer nastal na broadwayski off sceni, a se je pozneje zaradi priljubljenosti prestavil na broadwayski oder, je nastal v 90. letih prejšnjega stoletja. Gre za sodobno različico opere *La Bohème*, ki pa je postavljena v konec osemdesetih let v newyorški East Village. Zgodba o umetnikih, ki živijo oziroma bolje rečeno životarijo v prehladnem stanovanju v času epidemije aidsa, je v vseh svojih lokalnih in časovnih značilnostih na ljubljanski oder, če sodimo po posnetkih izvirnika, postavljena brez večjih opaznih prilagoditev. Odločitev za zvestobo sama po sebi sicer ni problematična, je pa zgodba zato nekoliko manj dostopna, ker se mora zanašati na zgolj peto besedilo. Univerzalnost njene problematike naj bi ji torej dajala nedefinirana scenografija, nadčasovnost pa sobivanje kamere super8, telefonskih odzivnikov, javnih telefonov in mobilnikov.

A če sprejmemo krajevno in časovno zaznamovanost muzikala, je malce težje razumeti, zakaj se je sicer obrtno spreten režiser Stanislav Moša odločil, da bo predstavo postavil brez posebnih poudarkov, stopnjevanja ritma in jasnejših razvojnih linij. Celotna predstava se vrti v ponavljajočem izmenjevanju enih in istih vzdušij, infantilnega navdušenja, ki se zdi zgodnjepubertetno, in patetike, ter pevskih »dialogov«, ki so vedno isto doživeti, neodvisno od tega, ali se v prizoru šalijo na račun lastnika stanovanja ali staršev, kritizirajo družbeni sistem ali pa umirajo za aidsom. Poskočen, skorajda lahkoten ritem spremljata tako besedilo o tem, da si je bivše dekle enega od likov, potem ko je izvedelo, da imata oba aids, prerezalo žile, kot ideja

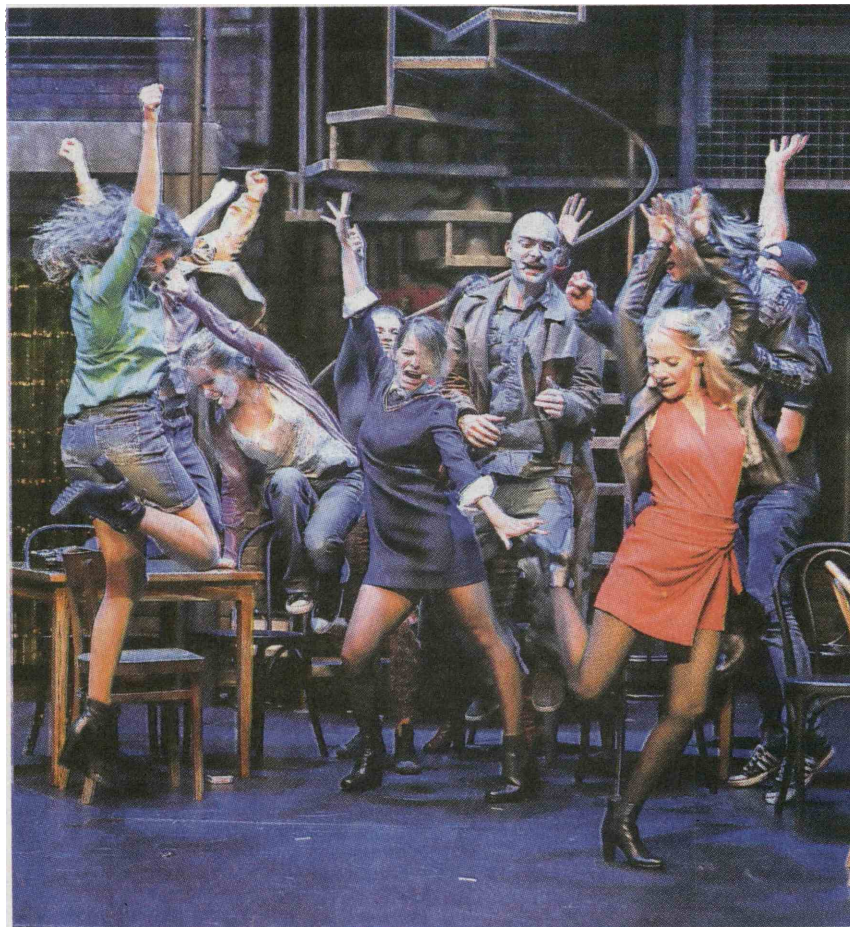
o tem, da bi odprli restavracijo, s katero bi z visokimi cenami opeharili bogataše. Fokus muzikalu resda jemlje širok razpon življenjskih zgodb in tematik, a do te mere, da je ob koncu vse razdrobljeno in razvlečeno – komentar na stanovanjsko problematiko v New Yorku, zgodba o drogah, razmerjih, morda o aidsu ali pa o dilemah tega, ali ustvarjati umetnost zase ali se prodati kabelski televiziji in preživeti. Poltretja ura petja bi skorajda potrebovala odločitev za nagib k vsaj eni izmed tem.

Težava je nedvomno v tem, da ima *Rent* malo dramskih vložkov, pravzaprav se po uvodnem menjavanju govornega in petega dela to hitro prevesi v prid petja, kar pomeni, da muzikal postane bolj ali manj kopičenje (tudi slabih, popevkarskih) songov, s tem pa so bolj kot igralske sposob-

nosti potrebne pevske. V predstavi skupinske pevske točke sicer rešujejo odlični Urška Kavčič, Metod Banko in Uroš Buh, a v glavnih vlogah, morda z izjemo Matica Lukšiča in Lene Hribar, ekipa (Filip Samobor, Ana Dolinar, Voranc Boh, Viktorija Bencik) pevske šepa ali pa vsaj ne navduši, zaradi pomanjkanja dramskih vložkov pa tudi nima priložnosti, da bi pomanjkljivosti nadoknadila z igro.

Rent je sicer muzikal z nekaterimi znanimi melodijami in širokim naborom tem, a brez prave usmeritve ostane zgolj poltretja ura petja o vsem in ničemer. x

Predstava je postavljena brez posebnih poudarkov, stopnjevanja ritma in jasnejših razvojnih linij.

Rent je muzikal z znanimi melodijami in širokim naborom tem, a brez prave usmeritve ostane zgolj poltretja ura petja o vsem in ničemer. Aljoša Rebolj